

Ebû Süfyan'ın Aracılığı:

Ebû Süfyan yola koyulup Medine'ye geldi. Kızı Ümmü Habîbe'nin evine gitti. Oturmak için Allah Rasûlü'nün (s.a.v.) yatağına doğru ilerleyince Ümmü Habîbe yatağı katlayıp ondan uzaklaştırdı. Bunu görünce: "Kızım, yavrum! Beni mi bu yataktan esirgedin, yoksa onu mu benden esirgedin?" diye sordu. O da: **"Hayır, bu Allah Rasûlü'nün (s.a.v.) yatağıdır. Sen ise pis bir müşriksin."** diye cevap verdi. Ebû Süfyan: "Vallahi, benden sonra sana bir şer isabet etmiş." dedi. Hz. Ümmü Habibe, **"Hayır! Allah, bana kötülüğü değil, İslâmiyet'i nasîb etti. Sen ise, işitmez, görmez, taştan yontulmuş puta tapmakta devam ediyorsun!"** dedikten sonra ilâve etti: **"Babacığım! Senin gibi, Kureyşlilerin büyüğü bir kimse, nasıl olur da İslâmiyet'e uzak kalır?"** Ebû Süfyan'ın kızgınlığı daha da arttı. "Yazıklar olsun sana! Senden bu sözleri de mi işitecektim? Ben, atalarımın tapageldiklerini bırakıp Muhammed'in dinine gireceğim, öyle mi?" dedi; sonra da, Hz. Ümmü Habibe'nin yanından öfkeyle ayrıldı.

Sonra, çıkıp Rasûlullah'ın yanına geldi ve O'nunla konuştu. Fakat Hz. Peygamber (s.a.v.) ona bir cevap vermedi. Sonra Hz. Ebû Bekir'e gidip kendisi için Rasulülla ile konuşmasını söyledi. Hz. Ebû Bekir: "Ben bunu yapamam" dedi. Ebû Süfyan, "Öyle ise, beni himayene al ve bunu halka bildir." dedi. Hz. Ebû Bekir, "Benim himayemde bulunanlar, Rasûlullah'ın himayesinde bulunanlardır!" Sonra Ömer b. Hattâb'a gidip onunla konuştu. Hz. Ömer: "Ben sizin için Rasûlullah'tan şefa'at mı dileyeceğim?! Vallahi, eğer bir karıncadan başkasını bulamasam bile onunla size karşı savaşırım!" dedi. Kendi kendine "Vallahi, ben bugünden daha zor, daha çetin bir gün görmedim!" diye mırıldanıp Hz. Ömer'in yanından ayrılan Ebû Süfyan, doğruca Hz. Osman'ın yanına gitti. "Ey Osman! Bu topluluk içinde akrabalıkta bana en yakın sensin. Ne olur, şu mütarekeyi yenile ve müddetini uzat! Çünkü sahibin/arkadaşın (Hz. Muhammed aleyhissalatü vesselam) seni hiçbir zaman reddetmez." dedi. Hz. Osman, "Benim himayemde bulunanlar, Rasûlullah'ın (s.a.v.) himayesinde bulunanlardır." diyerek, bu hususta kendisine hiçbir yardımda bulunamayacağını ifade etti. Bunun üzerine Ebû Süfyan, Ali b. Ebî Tâlib'in evine gitti. Hz. Fâtıma da oradaydı. Hz. Hasan henüz bir çocuktı ve önlerinde emekleyip duruyordu. Ebû Süfyan: "Ey Ali, şu topluluk içinde akrabalık yönünden bana en yakını sensin. Ben bir iş için gelmiş bulunuyorum. Hiçbir şey elde edemedim, geldiğim gibi geri dönmeyeyim! Benim için Muhammed'e rica et!" dedi. Hz. Ali: "Allah senin iyiliğini versin, ey Ebû Süfyan! Vallahi Rasulülla (s.a.v.), hakkında konuşamayacağımız bir şeye karar vermiş durumdadır." dedi. O zaman Ebû Süfyan, Fâtıma'ya dönerek şöyle dedi: "Şu oğluna emretsen de iki taraf arasında himayeci olsa, böylece dünyanın sonuna kadar Arapların efendisi olsa, olmaz mı?" Hz. Fâtıma: "Vallahi, benim bu oğlum ne halk arasında himayeci olacak yaşa gelmiştir; ne de herhangi bir kimse Rasûlullah'a (s.a.v.) karşı himayeci olabilir." dedi.

Ebû Süfyan, Hz. Ali'ye dönerek: "Ey Ebû Hasan! Ben, işlerimin çok zorlaştığını görüyorum. Sen bana bir tavsiyede bulun." dedi. Hz. Ali şöyle cevapladı: "Vallahi, ben senin için yararlı olacak bir şey bilmiyorum. Ama sen, Kinâneoğullarının ulu kişisisin. Kalk, iki taraf arasında himayeci olduğunu açıkla, sonra yurduna git." Ebû Süfyan: "Bunun bana bir fayda sağlayacağını sanıyor musun!" diye sordu. Hz. Ali: "Hayır, vallahi bir faydası olacağını pek sanmıyorum. Fakat senin için bundan başka bir yol da yok?" dedi.

Bunun üzerine Ebû Süfyan, mescidde ayağa kalkıp: "Ey insanlar! Haberiniz olsun ki, ben iki taraf arasında himayeci oluyorum." dedi. Sonra devesine bindi, dönüp gitti. Ebû Süfyan, Kureyşlilere geldiğinde; "Ne haber var?" diye sordular. Dedi ki: "Muhammed'in yanına vardım ve onunla konuştum. Vallahi bana hiçbir cevap vermedi. Sonra Ebû Kuhâfe'nin oğluna gittim, ondan da bir hayır bulamadım. Sonra Ömer b. Hattâb'a gittim, onu baş düşman buldum. Sonra Ali'ye gittim. Onu kavmin en yumuşağı buldum. Ali bana bir yol gösterdi, ben de onu yaptım. Vallahi, bilmiyorum bu yaptığım şeyin bana bir faydası olur mu, yoksa olmaz mı?" Kureyşliler: "O sana ne tavsiye etmişti?" diye sordular. "Bana, iki taraf arasında himayeci olduğumu açıklamamı söylemişti. Ben de öyle yaptım." dedi. Kureyşliler: "Muhammed bunu geçerli gördü mü?" dediler. "Hayır." dedi. O zaman Kureyşliler: "Yazıklar olsun sana! Vallahi adam seninle

oyun oynamaktan başka bir şey yapmamış!" dediler. Ebû Süfyan da: "Hayır, fakat bundan başka da yapacak bir şey bulamadım " dedi.

Peygamberimiz Kureyş müşriklerinin üzerine değil de Necid tarafıyla meşgul olmak istiyormuş intibainı vermek için, Ebû Katade Hazretlerini askerî bir birlikle İzam Vadi'si tarafına gönderdi. Böylece, Mekke tarafına değil de, Necid tarafına gidecekmiş tarzında haberler yayılacak ve müşrikler herhangi bir endişe duymayacakları gibi herhangi bir hazırlığa da kalkışmayacaklardı.

Rasûlullah (s.a.v.) Merruzzahrân'a varıp konakladığı zaman yatsı vakti gelmişti. Orduda bulunan her bir askere ateş yakmasını emretti ve on bin ateş yakıldı. Hz. Peygamber (s.a.v.) gece nöbetçilerinin başına Ömer b. Hattâb'ı (r.a.) görevlendirdi. Rasûli Ekrem Efendimiz, erak denilen misvak ağaçlarının yemişlerinden toplamalarını bazı sahabîlere emretti ve "Size, onların kararmış olanlarını toplamanızı tavsiye ederim; çünkü en tatlı olanları, onların kararmışlarıdır!" buyurdu. Sahabîler merakla, "Yâ Rasulüllah! Bu yemişin iyisini kötüsünü çobanlar bilir. Siz de koyun gütmüş müydünüz?" diye sordular. Rasûli Ekrem, "Her peygamber, muhakkak koyun gütmüştür! Ben de Ecyad'da (Mekke'de bir mevki) ev halkımın (amcası Ebû Tâlib'in) koyunlarını otlatırdım." diye cevap verdi.

Rasulüllah (s.a.v.) yürüdü, yukarı tarafından Mekke'ye girdi. Burada kendisine bir çadır kuruldu. Peygamberimiz, Mekke'ye girmek için ordusunu dört kola ayırdı:

Sağ koldan Kumandan, "Seyfullah" unvanının sahibi Hz. Hâlid b. Velid'di. Mekke'ye aşağı taraftan girecekti.

Sol koldan Kumandan Hz. Zübeyr b. Avvam idi. Şehre yukarıdan, Küdâ denilen mevkiden girecekti.

Üçüncü kol Sa'd b. Ubade kumandasındaydı ve Ensâr birliklerinden ibaretti. Seniyye tarafından şehre girecekti.

Piyade birliklerinden meydana gelen dördüncü kola Hz. Ebû Ubeyde b. Cerrah kumanda

ediyordu. O da, Mekke'nin üst tarafından ilerleyecekti.

Hız. Peygamber (s.a.v.) Kâbe'de:

Sonra Rasûlullah (s.a.v.) kalktı. Rasûlullah (s.a.v.) Zituva'ya gelince, bineği üzerinde, başında siyah renkte Yemen işi sarığıyla bulunuyordu. Başını Allah'ın huzurunda eğmiş, fethi kendisine nasib etmesinden ötürü minnet ve şükranını bildiriyordu. Öyle ki, neredeyse sakalının ucu hayvanın yelesine değiyordu.

Peygamberimiz, kendisine ilk vahiy indiği zaman Veraka b. Nevfel'le arasında geçen: “Bu gördüğün, Allah Teâlâ'nın Musa (a.s.)'a tenzil ettiği Nâmûs (-u Ekber)dir. (Yani Cebrail'dir.) Ah keşki senin davet günlerinde genç olaydım. Kavmin seni çıkaracakları zaman keşke hayatta olsam!” Bunun üzerine Rasûlullâh (s.a.v.): “Onlar beni çıkaracaklar mı ki?” diye sordu. O da: “Evet. (Zira) senin gibi bir şey getirmiş (yani vahiy tebliğ etmiş) bir kimse yoktur ki düşmanlığa uğramasın. Şayet senin davet günlerine yetişirsem sana son derecede yardım ederim.” konuşmasından 21, hicretten de 8 sene sonra tekrar Mekke'ye dönüyordu.

En Büyük Fetih:

Büyük fetih; Allah'ın kendisiyle dinini, Rasûlü'nü, ordusunu, güvenilir taraftarlarını yücelttiği ve kendisiyle, âlemlere hidayet sebebi kıldığı beytini ve beldesini kâfirlerin ve müşriklerin ellerinden kurtardığı bir fetihtir. Bu fetih sebebiyle insanlar, akın akın Allah'ın dinine girmişlerdir. Yeryüzü bunun sebebiyle aydınlanmış ve parlamıştır.